

Sygn. akt VII U 1004/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Popielińska

Protokolant: st. sekr. sądowy Adrianna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2013 r. w Gdańsku

sprawy M. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o podjęcie wypłaty emerytury

na skutek odwołania M. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 15 marca 2013 r. nr (...) - (...)

1. Zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób , że zobowiązuje pozwany organ rentowy do wypłaty świadczenia emerytalnego przysługującego ubezpieczonej M. Z. za okres od 01 października 2011r. do dnia 21 listopada 2012r.;
2. w pozostałym zakresie oddala odwołanie;
3. zasądza od pozwanego organu rentowego na rzecz ubezpieczonej kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

/ Na oryginale właściwy podpis. /

Sygn. akt VII U 1004/ 13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 marca 2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił M. Z. uchylecia decyzji z dnia 13 października 2011r. w części , w jakiej decyzja ta zawiesza na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.), prawo do emerytury za okres od dnia 01 października 2011r. do 21 listopada 2012r.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż zgodnie z art. 190 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i z tym dniem następuje utrata mocy obowiązującej aktu normatywnego , którego dotyczy orzeczenie Trybunału. W wyroku z dnia 13 listopada 2012r. , który został

ogłoszony w dzienniku ustaw z 2012r. poz. 1285 w dniu 22 listopada 2012r. , Trybunał Konstytucyjny nie wskazał ani w wyroku ani w jego uzasadnieniu innej daty utraty mocy prawnej wskazanych z decyzji przepisów. Tym samym wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r. nie ma zastosowania do przypadającego przed dniem 22 listopada 2012r. okresu zawieszenia emerytur na podstawie przepisu art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. tzw. ustawy zmieniającej w zw. z art. 103 a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Od powyższej decyzji ubezpieczona M. Z. złożyła odwołanie wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji i nakazanie organowi rentowemu wypłaty emerytury zgodnie z wnioskiem wraz z ustawowymi odsetkami, wskazując iż zaskarżona decyzja jest sprzeczna z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r. , w oparciu o który należy przyjąć, iż zakwestionowany przez Trybunał Konstytucyjny przepis był niekonstytucyjny od momentu jego uchwalenia zatem nie mógł być podstawą wydania decyzji o zawieszeniu wypłaty emerytury, co powoduje, iż decyzja odmawiająca wypłaty zwieszona w 2011r. świadczenia nie jest prawidłowa.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując stanowisko jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Ubezpieczona M. Z. , urodzona (...), w dniu 23 października 2009r. wystąpiła z wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury.

Decyzją z dnia 12 listopada 2009r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał ubezpieczonej od dnia 01 października 2009r. tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek , prawo do emerytury.

Decyzją z dnia 13 października 2011 r. pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wstrzymał ubezpieczonej wypłatę emerytury od dnia 1 października 2011r. na podstawie art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych ustaw (Dz. U. Nr 257 poz. 1726).

Od powyższej decyzji ubezpieczona nie złożyła odwołania.

W dniu 29 listopada 2012r. powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r. ubezpieczona wniosła o wznowienie wypłaty zawieszonych świadczeń emerytalnych zaś we wniosku z dnia 07 grudnia 2012r. wniosła o wypłatę świadczeń zaległych wraz z ustawowymi odsetkami.

Decyzją z dnia 21 grudnia 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wznowił wypłatę emerytury ubezpieczonej od dnia 22 listopada 2012r.

Zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją z dnia 15 marca 2013r. odmówił M. Z. uchylecia decyzji z dnia 13 października 2011r. w części , w jakiej decyzja ta zawiesza na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.), prawo do emerytury za okres od dnia 01 października 2011r. do 21 listopada 2012r.

(okoliczności niesporne , dowód : akta emerytalne ZUS)

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r. w sprawie sygn. Akt 2K/12 Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z 2010 r. Nr 40, poz. 224, Nr 134, poz. 903, Nr 205, poz. 1365, Nr 238, poz. 1578 i Nr 257, poz. 1726, z 2011 r. Nr 75, poz. 398, Nr 149, poz. 887, Nr 168, poz. 1001, Nr 187, poz. 1112 i Nr 205, poz. 1203 oraz z 2012 r. poz. 118 i 251), dodanym przez art. 6 pkt 2

ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W punkcie 9 uzasadnienia wyroku Trybunał Konstytucyjny określił jego skutki podając, że art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010 r. w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie art. 103 a ustawy o emeryturach i rentach z FUS do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r. (**tj. od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r.**), bez konieczności rozwiązania stosunku pracy utraci moc z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw. Przedmiotowe orzeczenie ogłoszone zostało w Dzienniku Ustaw z dnia 22 listopada 2012 r. pod. poz. 1285.

Powyższy stan faktyczny, który był niesporny w sprawie, Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach emerytalnych, których prawdziwości i rzetelności nie kwestionowała żadna ze stron postępowania. Sąd również nie znalazł podstaw, aby je kwestionować z urzędu.

Przedmiotem oceny Sądu była jedynie prawidłowość wydania przez organ rentowy decyzji odmawiającej ubezpieczonej uchylecia decyzji z dnia 13 października 2011r. w części, w jakiej decyzja ta dotyczy zawieszenia prawa do emerytury za okres od dnia 01 października 2011r. do dnia 21 listopada 2012r., co oznacza, w ocenie organu rentowego, brak podstaw wypłaty wyrównania emerytury zawieszonyj w tym okresie w kontekście treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. wydanego w sprawie o sygn. Akt 2K/12.

Dla porządku jedynie wskazać należy, iż w niniejszej sprawie wniosek ubezpieczonej o podjęcie wypłaty zawieszonych świadczeń oraz o wypłatę świadczenia emerytalnego zawieszonyj na podstawie przepisu uznanego następnie przez Trybunał Konstytucyjny cytowanym wyżej wyrokiem z dnia 13 lutego 2012r. za niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, stanowił w istocie skargę o wznowienie postępowania administracyjnego zakończonyj prawomocną decyzją organu rentowego z dnia 13 października 2011r. w przedmiocie zawieszenia wypłaty świadczenia emerytalnego ubezpieczonej od dnia 01 października 2011r. Nie bez znaczenia jest bowiem fakt, iż zgodnie z art. 190 ust. 4 Konstytucji RP orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą aktu normatywnego, na podstawie którego zostało wydane prawomocne orzeczenie sądowe, ostateczna decyzja administracyjna lub rozstrzygnięcie w innych sprawach, stanowi podstawę do wznowienia postępowania, uchylecia decyzji lub innego rozstrzygnięcia na zasadach i w trybie określonych w przepisach właściwych dla danego postępowania.

Skarga ta znajduje zatem oparcie w art. 145a § 1 i 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U z 2013, jako podstawa wzruszenia prawomocnej decyzji organu rentowego i w konsekwencji, w przypadku uznania zasadności wznowienia, uzasadnia podjęcie wypłaty wstecz za okres zawieszenia tj. co do świadczeń przypadających za okres od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r. w kontekście decyzji organu rentowego z dnia 21 grudnia 2012r. podejmującej wypłatę świadczenia od dnia 22 listopada 2012r.

Zgodne z dyspozycją Art. 145a. § 1. Można żądać wznowienia postępowania również w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego została wydana decyzja.

§ 2. W sytuacji określonej w § 1 skargę o wznowienie wnosi się w terminie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego.

Okoliczności tej, w ocenie sądu rozpoznającego odwołanie, w żadnym zakresie nie należy pomijać, albowiem aczkolwiek przesłanki wznowienia postępowania mają swe źródło w przepisach postępowania administracyjnego, a wady decyzji związane z naruszeniem procedury postępowania administracyjnego nie podlegają co do zasady ocenie w postępowaniu przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych, jednakże w okolicznościach niniejszej sprawy rzutują na ustalenie, czy i od jakiej daty strona ma prawo do wypłaty emerytury zawieszonyj na podstawie uznanego za niezgodny z konstytucją przepisu, czyli pośrednio wpływa na ocenę merytoryczną prawidłowości wydanej decyzji, która podlega kontroli sądu pracy i ubezpieczeń społecznych.

Co prawda przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 1998r. (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, ze zm.), zawierają de facto samodzielną podstawę dokonania zmiany prawomocnej decyzji organu rentowego orzekającej o prawie do świadczenia lub jego wysokości vide : art. 114 ust. 1 czy też art. 135 ust. 1-3 , jednakże konsekwencją uwzględnienia nowych okoliczności jest wydanie decyzji i ponowne ustalenie prawa lub wysokości z datą powzięcia informacji o okoliczności uzasadniającej ponowne ustalenie, chyba że powodem zawieszenia czy nie wypłacenia świadczenia jest błąd organu rentowego. Takie zresztą stanowisko organu rentowego ujawnia się w decyzjach podejmujących wypłatę świadczeń emerytalnych od dnia 22 listopada 2012r. tj. od daty ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego , podczas gdy konsekwencją weryfikacji decyzji -w oparciu o orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego eliminujące z obrotu prawnego przepis uznany za niezgodny z Konstytucją- jest konieczność uwzględnienia zmiany stanu prawnego, od dnia wydania decyzji, na podstawie przepisu , którego zgodność z Konstytucją zakwestionował Trybunał Konstytucyjny z uwagi na retrospektywny charakter orzeczeń Trybunału, który w pełni za Sądem Najwyższym akceptuje sąd orzekający w niniejszej sprawie.

W kwestii skuteczności czasowej wyroków Trybunału Konstytucyjnego, wskazać należy, że art. 190 ust. 1 Konstytucji RP stanowi, że orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne. Orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego w sprawach wymienionych w art. 188 podlegają niezwłocznemu ogłoszeniu w organie urzędowym, w którym akt normatywny był ogłoszony. Jeżeli akt nie był ogłoszony, orzeczenie ogłasza się w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" (ust. 2). Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, jednak Trybunał Konstytucyjny może określić inny termin utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego. Termin ten nie może przekroczyć osiemnastu miesięcy, gdy chodzi o ustawę, a gdy chodzi o inny akt normatywny - dwunastu miesięcy. W przypadku orzeczeń, które wiążą się z nakładami finansowymi nie przewidzianymi w ustawie budżetowej, Trybunał Konstytucyjny określa termin utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego po zapoznaniu się z opinią Rady Ministrów (ust. 3). Utrata mocy obowiązującej przepisu z powodu jego niezgodności z Konstytucją oznacza zatem, że przepis ten nie może być stosowany poczynając od daty jego uchwalenia. Wyrok ma skutki retroaktywne, a przez to zachodzi konieczność ponownego rozpoznania sprawy z pominięciem już niekonstytucyjnego przepisu. W tym celu wprowadzono skargę o wznowienie postępowania. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2008r. V Co 43/08 LEX nr 564856, wyrok z dnia 21 listopada 2006r., II PK 42/06 LEX nr 9506622)

Art. 114 ust. 1 czy też art. 135 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w kontekście orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, w ocenie Sądu rozpoznającego sprawę, nie może stanowić samodzielnej przesłanki wypłaty świadczeń od daty prawomocnej decyzji zawieszającej wypłatę świadczeń , o ile nie zostaną spełnione przez wnioskodawcę przesłanki wzruszenia prawomocnej decyzji organu rentowego w przepisanej prawem formie. Osoby takie nie mogą być bowiem w korzystniejszej sytuacji prawnej w stosunku do tej kategorii osób, co do których zapadły prawomocne wyroki oddające odwołania od decyzji zawieszającej wypłatę świadczenia , a co do których strona nie wywiodła skargi o wznowienie postępowania w trybie kodeksu postępowania cywilnego (art.401¹ i następne k.p.c.).

Sąd Okręgowy mając na uwadze fakt, iż wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt K 2/12 ma określony zakres podmiotowo – przedmiotowy, stanął na stanowisku , iż w kontekście daty przyznania ubezpieczonej prawa do emerytury tj. od dnia 01 października 2009r. w stosunku do ubezpieczonego wyrok Trybunału Konstytucyjnego , na który powołuje się w skardze, ma w pełni zastosowanie a zatem skarga jest oparta na ustawowej podstawie wznowienia. Spełniony został zatem warunek wskazujący podstawę warunkującą dopuszczalność wznowienia oraz strona zachowała ustawowy termin do wznowienia postępowania.

Przechodząc zaś do meritum wskazać należy, iż podstawę orzeczenia wydanego w sprawie ubezpieczonej stanowił art. 103 a cyt. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) . Badając zgodność z Konstytucją art. 28 cyt. w wyroku Trybunału ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych , Trybunał Konstytucyjny powiązał treść tego przepisu z treścią art. 103 a

cyt. ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wskazując iż przepisy te nie znajdują zastosowania do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy.

Zgodnie ze stanowiskiem Trybunału Konstytucyjnego zawartym w uzasadnieniu cytowanego wyżej wyroku rozwiązanie przyjęte przez ustawodawcę w art. 28 ustawy tzw. zmieniającej spowodowało, że osoby które już skutecznie nabyły i realizowały prawo do emerytury w okresie od 08 stycznia 2009r. do 31 grudnia 2010r. musiały, na podstawie art. 28 ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2010r. w związku z art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, poddać się nowej, mniej korzystnej dla nich treści ryzyka emerytalnego. Innymi słowy, ubezpieczeni, którzy prawo do emerytury uzyskali po spełnieniu jedynie warunku osiągnięcia wieku (oraz odpowiedniego stażu ubezpieczeniowego), musieli ponownie zrealizować swoje prawo do emerytury według nowej treści ryzyka, czyli spełnić także warunek rozwiązania stosunku pracy, aby nadal pobierać od 01 października 2011r. emeryturę. Podsumowując, Trybunał Konstytucyjny wskazał, iż dokonana przez ustawodawcę zmiana polegająca na dodaniu do ustawy o emeryturach i rentach z FUS art. 103 a, reguluje de facto niezwykle ważną z punktu widzenia nabycia prawa do emerytury kwestię, jaką jest treść ryzyka emerytalnego. W tym kontekście, jak podkreślił Trybunał Konstytucyjny, jeśli ubezpieczony już raz skutecznie spełnił warunki do przyznania prawa do emerytury, to niedopuszczalne jest - z punktu widzenia zasady ochrony zaufania obywatela do państwa i do stanowionego przez nie prawa - nakazanie mu zastosowania się do nowej treści ryzyka, czyli nakazanie mu ponownego zrealizowania już raz skutecznie zrealizowanego prawa do emerytury.

Podkreślić zatem w tym miejscu należy, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego odnosi się jedynie do tych ubezpieczonych, którzy nabyli prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 30 września 2011 r., czyli w czasie, gdy przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS umożliwiały nabycie prawa do emerytury oraz kontynuowania dotychczasowego zatrudnienia (bez konieczności rozwiązania stosunku pracy). Tylko ci ubezpieczeni nie musieli dokonywać wyboru między kontynuowaniem zatrudnienia a przejściem na emeryturę. Zmiana tych zasad przez art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw - tj. przez art. 28 - oznaczała w istocie wprowadzenie nowej treści „ryzyka emerytalnego”. Tymczasem zasada zaufania do państwa i prawa, oparta na pewności prawa, powinna być szczególnie zachowywana w przypadku, gdy dotyczy ona decyzji o poważnym znaczeniu życiowym. Im dłuższa jest perspektywa czasowa działań podejmowanych przez jednostkę, tym silniejsza powinna być ochrona zaufania do państwa i stanowionego prawa. Przepis art. 28 w/w ustawy zasadę tą naruszył. Wskazany przepis spowodował, że osoby, które przeszły na emeryturę w okresie, kiedy nie było obowiązku rozwiązania stosunku pracy w celu uzyskania emerytury (czyli od stycznia 2009 r. do końca 2010 r.), musiały mimo to zrezygnować z pracy do końca września 2011 r. Gdyby w momencie przejścia na emeryturę osoby te wiedziały, że muszą przerwać zatrudnienie, to wówczas być może w ogóle nie składałyby wniosków emerytalnych i kontynuowałyby zatrudnienie. Podstawy stosunku ubezpieczeniowego - także w zakresie ubezpieczeń społecznych - powinny się opierać na przeświadczeniu, że po upływie określonego czasu ubezpieczony otrzyma określone świadczenie.

W stosunku do ubezpieczonych objętych rozstrzygnięciem Trybunału należy zatem dokonać rekonstrukcji stanu prawnego, powracając do stanu, jaki obowiązywał zanim do cytowanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach z FUS został dodany art. 103a cyt. ustawy. Przed wprowadzeniem tego przepisu nie istniał wymóg rozwiązania stosunku pracy celem realizacji prawa do emerytury. Ustawą z dnia 21 listopada 2008r. o emeryturach kapitałowych uchylony został z dniem 8 stycznia 2009r. ust. 2a art. 103 cyt. ustawy o emeryturach i rentach z FUS (art. 37 pkt 5b cyt. ustawy). Przepis ten stanowił, iż prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał go bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Od dnia 01 stycznia 2011r. przepis ten ponownie został wprowadzony do ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jako art. 103a - z mocy art. 6 pkt 2 w zw. z art. 30 cyt. ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych (...).

Ubezpieczonym, którzy nabyli prawo do emerytury w okresie od 08 stycznia 2009r. do 31 grudnia 2010r. emerytura była wypłacana, mimo kontynuowania zatrudnienia, ponieważ, jak wskazał Trybunał Konstytucyjny, ryzykiem

emerytalnym nie był objęty obowiązek rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego praca była świadczona przed dniem nabycia prawa do emerytury. Mając na uwadze treść przytoczonego wyżej orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego stwierdzić zatem należy, iż ubezpieczona, która należy do grupy osób, które prawo do emerytury nabyły w okresie od 08 stycznia 2009r. do 31 grudnia 2010r., zachowała prawo do wypłaty emerytury, zatem decyzja organu rentowego z dnia 13 października 2011r. zawieszająca wypłatę świadczenia emerytalnego ubezpieczonego od dnia 01 października 2011r. nie była prawidłowa, bowiem została oparta na przepisie, który został uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, co dostrzegła Sąd Okręgowy orzekający w sprawie.

W związku z powyższym, uwzględniając orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r. i mając na uwadze jego skutki retroaktywne, które pozwany organ rentowy winien wziąć pod rozwagę przy wydawaniu zaskarżonej decyzji skoro w sposób prawidłowy wznowił postępowanie administracyjne w sprawie (vide: decyzja z dnia 21 grudnia 2012r.), co pozwoliło sądowi ubezpieczeń społecznych na merytoryczną ocenę zasadności wydanej decyzji w kontekście przywołanego przez ubezpieczonego we wniosku z dnia 29 listopada 2012r. orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, sąd zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zobowiązał pozwany organ rentowy do podjęcia wypłaty należnego ubezpieczonej świadczenia emerytalnego za okres od dnia 01 października 2011r. do 21 listopada 2012r., orzekając na podstawie powołanych wyżej przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. jak w punkcie I wyroku.

Odnosząc się do żądania wypłaty świadczenia wraz odsetkami Sąd uznał, iż zachodzą w niniejszej sprawie przesłanki z **art. 85. ust 1.** Ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. nr 205, poz. 1585 ze zm.), który stanowi, iż jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Zgodnie bowiem z ostatnim zadaniem cytowanego przepisu „Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.”

Adekwatnie stanowi art. 135 ust. 3 cyt. wyżej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zgodnie z Art. 135. 1. W razie ustania przyczyny powodującej wstrzymanie wypłaty świadczenia, wypłatę wznawia się od miesiąca ustania tej przyczyny, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano z urzędu decyzję o jej wznowieniu, z uwzględnieniem ust. 2.

2. W przypadkach określonych w art. 134 ust. 1 pkt 5 wypłatę świadczenia wznawia się od miesiąca, w którym ją wstrzymano, jednak za okres nie dłuższy niż 3 lata poprzedzające bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty.

3. Jeżeli wstrzymanie wypłaty świadczeń nastąpiło na skutek błędu organu rentowego, wypłatę wznawia się poczynając od miesiąca, w którym je wstrzymano, jednak za okres nie dłuższy niż 3 lata poprzedzające bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano decyzję z urzędu o jej wznowieniu.

Podkreślenia wymaga, iż zmiana zaskarżonej decyzji jest konsekwencją działania wyroku Trybunału Konstytucyjnego, zaś w tym zakresie brak podstaw do obciążenia pozwanego organu rentowego obowiązkiem zapłaty odsetek.

Mając na uwadze powyższe Sąd rozstrzygnął orzekając jak w punkcie II wyroku na podstawie wskazanych przepisów oraz mając na uwadze dyspozycję art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł w punkcie III wyroku, na podstawie przepisów art. 108 § 1 k.p.c., art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., § 12 ust. 2 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów

pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.). Sąd uznał kwotę 60 zł za adekwatną do nakładu pracy pełnomocnika oraz wkładu pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej rozstrzygnięcia, mając na uwadze charakter sprawy.

SSO Monika Popielińska